

l'entrevista | LLUÍS SIMON

«La música negra és addictiva»

La primera pregunta és obligada: us van fer un càsting per entrar al grup?

—«Més o menys. Buscaven una cosa molt concreta: un trio de noies amb imatge dels anys seixanta. Ells tocaven una música que no té res a veure amb el que som ara.»

—Eren molt exigents?

—«Va ser una cosa molt familiar. Abans de cantar anàvem a prendre alguna cosa i començàvem a xerrar sobre les nostres influències, que si el jazz, que si el blues, que si la música negra, fins que vam anar consolidant el trio que som ara.»

—I com els va convèncer?

—«M'agrada molt el blues, però són ells els que m'han enganxat a la música negra, és addictiva. És un món que quan hi entres ja no pots sortir-ne. M'agrada molt, per exemple, Alicia Keys, però si l'escoltes t'adones que tot el que fa ella prové de la música Motown dels seixanta.»

—Tinc entès que ja heu voltat món.

—«Hem estat a Rússia, al Japó i als Estats Units.»

—Als EUA devien ser molt exigents.

—Va ser meravellós voltar per la costa oest, però és un país on hi ha tants músics i de tants estils que realment no ets ningú. Només et tenen en compte de Bryan Adams cap amunt.»

—I què us va portar als altres llocs?

—«Al Japó tenim una discogràfica que ens dona suport i els que ens coneixen són molt fanàtics i obsessius. Omplíem sales de 800 persones; va estar molt bé...»

—Què se us hi va perdre a Rússia?

—«Va ser una cosa que no oblidaré mai. Vam arribar a Moscou sense dormir després d'un viatge caòtic; després ens van portar directament a fer una gran roda de premsa abans del concert i quan vam sortir a l'escenari tothom se sabia les lletres de les cançons i nosaltres no sabíem ni tan sols com havien aconseguit el disc, perquè allà no es ven! Després del concert estàvem xafats, però els promotors van decidir portar-nos a les tres de la matinada a fer un tomb turístic per tota la ciutat abans de tornar a agafar l'avió.»

—Heu passat de les festes majors a gires internacionals. Ja podeu viure de la música?

—«Molts fem altres coses, però la idea és que a la llarga ens hi puguem dedicar.»

—A casa, tinc les filles tot el dia donant la tabarra amb la Hannah Montana del dimoni. De petita, també era d'aquestes?

—«Cantar és una cosa natural per a mi. La meua mare ja era cantant als anys seixanta i el meu pare cantava boleros i tangos. Ho porto a la sang.»

—Com ho feu per capturar l'essència d'una música que es feia fa 40 anys?

—«Aquella gent sentia realment la música. És un tòpic, però era més au-

MARINA TORRES

Cantant dels Pepper Pots

Un dels treballs musicals més sorprenents editats a Catalunya el 2009 va ser *Now*, dels gironins The Pepper Pots. El «fitxatge» de tres cantants —una d'elles, la Marina— que emulen les llegendàries Supremes, ha convertit aquest grup en tot un espectacle.

Foto: MARCEL ASSO

The Pepper Pots són onze músics que van començar tocant música jamaicana i que s'han reconvertit en una banda que viatja pel món reivindicant les arrels de molta de la música que les multinacionals llancen aquests dies al mercat, el «soul», el «blues» i el jazz.

tènica. Amb tota la tecnologia d'ara això s'ha perdut i nosaltres volem tornar a aquells orígens. Els músics gravaven plegats a l'estudi. Si hi havia un error ho repetien tots junts, no per separat i des de diferents llocs. El nostre productor havia treballat en aquella època i és el que ens ajuda a fer-ho.»

—Quan la gent us veu, el primer grup que li ve al cap són les Supremes...

—«El seu *soul* s'acostava al pop, no era tan *negre* i per a nosaltres és més fàcil d'imitar. Si vols que et digui quin era el seu secret, és molt senzill: simplement tenien unes cançons molt bones. Musicalment, però, estem més

enganxats a Marvin Gaye, Al Green o els Temptations.»

—Viatjar al passat no és només una qüestió musical, també hi ha la imatge, el look...

—«Per a les sessions de fotos i el videoclip que vam gravar ens va ajudar una dissenyadora, un maquillador i una perruquera, tots especialitzats en els anys seixanta.»

—I quan teniu un concert, com ho feu?

—«Ja ens espavilem. Busquem botigues que tinguin models antics, encara que siguin de segona mà.»

—I l'anglès com el porteu?

—«Cada vegada millor. Al principi les tres teníem accents diferents i ens hem esforçat perquè ja no es noti.»

plaça major

CARLES BONAVENTURA I CABANES

Catalunya, abocador nuclear d'Espanya?

Estic segur que la independència de Catalunya arribarà d'aquí a uns anys. Serem un país independent més aviat del que es pensen una majoria d'espanyols i bona part dels catalans. Precisament perquè serem independents, la prioritat és preparar el país per a la independència. Catalunya necessita estructures d'estat i les necessita amb urgència, i les hem d'aconseguir batallant contra Espanya, perquè els espanyols més espavilats comencen a tenir clar que Catalunya se'ls en va. I si se'ls en va, perquè haurien de gastar-s'hi ni un euro en infraestructures que, un cop separats, es quedaran aquí i no es podran emportar?

Si una cosa no necessitem, però, són instal·lacions que hipotequin el nostre futur, que ens lliguin a Espanya un cop siguem lliures, que ens condemnin durant anys i anys a arrossegar el record i la nosa d'una Espanya que sempre ens ha volgut mal. I una d'aquestes instal·lacions seria el magatzem temporal centralitzat de residus nuclears (MTC). Algú amb dos dits de front pot justificar que al nostre país li representa cap benefici que la nostra na-

“ El nostre Parlament no té cap pes a l'hora d'impedir que el govern espanyol pugui emplaçar a casa nostra una instal·lació de risc com l'MTC

ció es converteixi en l'abocador nuclear d'Espanya? Perquè estem parlant d'això, que Ascó rebí tots els residus radioactius que generin les centrals espanyoles. Quants diners són necessaris per compensar aquest acte de total inconsciència? Que no han estat prou castigades ja les Terres de l'Ebre amb tot el que han hagut de suportar: centrals nuclears, petroquímiques, línies d'alta tensió...? Com lliga un cementiri nuclear amb la vocació turística, la producció de vi, l'aposta pel sector serveis i per una agricultura i un turisme de qualitat d'aquelles terres? O algú es pensa que la instal·lació de l'MTC no afectarà tot aquest sistema productiu que molta gent d'allà vol potenciar?

És del tot significatiu, per altra banda, el sistema per elegir el municipi que ha de ser la seu d'aquesta instal·lació. La posició d'un ajuntament de 9 regidors (7 vots a favor) té més pes que la decisió majoritària del Parlament de Catalunya. Això dona una idea de la importància que té per a l'Estat espanyol el parlament d'una comunitat. El nostre Parlament ni pot obligar la presidenta del Consell de Seguretat Nuclear a donar explicacions a la cambra de les incidències de les centrals situades a Catalunya, ni té cap pes a l'hora d'impedir que el govern espanyol pugui emplaçar a casa nostra una instal·lació de risc com aquesta. Si és veritat, com diuen alguns, que l'MTC generarà tants beneficis al territori on se situï, perquè no l'instal·len a les rodalies de Madrid?